

לקט אמרות חז"ל
רעיונות, עובדות
והנהגות מגדולי
ישראל,
על מדות טובות
שמביאות לאהבת
הזולת הנלמדות
מפרשת השבוע

איש לרעהו

מכון אהבת אמת – המרכז להעמקת ערכי אהבת הזולת

ע"ש ר' עבי יהודה דומוביץ ז"ל – רח' אבן עזרא 2 ירושלים 9242402

טל: 02-5671812 פקס: 077-7671812 דוא"ל: paypal: ahavemet@012.net.il

ליקוט ועריכה: יצחק בן אהרן
כל הזכויות שמורות למכון אהבת אמת
אסור להעתיק, לצלם ולהדפיס בלי רשות בכתב

שבת קודש טז כסלו תשע"ו: הדלקת נרות: ירושלים 4:00 תל-אביב: 4:14 חיפה: 4:03 מוצאי שבת: ירושלים: 5:15 תל-אביב: 5:16 חיפה: 5:14 ר"ת: 5:52

פרשת וישלח

עצה מן הזקנים

מופץ השבוע
"בריאות ורפואה" – 89

הפתרון הנכון לכל שאלה

מספר הרב שמואל אהרן פיש שליט"א: כאשר עמדתי להוציא לאור את ספרי "דבר בשם אומרו" על הלכות אמירת דבר בשם אומרו והספר כבר היה מוכן לדפוס, ניגשו אלי כמה תלמידי חכמים וטענו שיש מקום להסתפק האם מותר להוציא ספר זה לאור עולם, שהיות והעולם נכשל מאוד בהלכה זו, אם כן מוטב שיהיו שוגגין ואל יהיו מזידין.

הצעתי טענתם לפני הגאון **רבי אברהם גניחובסקי זצ"ל** והשיב לי בזה הלשון: אחרי מאה ועשרים כאשר מגיע האדם לבית דין של מעלה שואלים אותו כל מיני שאלות והאדם צריך לענות תשובות ולא תמיד התשובות מקובלות. אבל יש תשובה אחת שמתקבלת במאה אחוז... והיא כאשר משיב: "הלכתי לאדם גדול ושאלתי וכך הורה לי לעשות!" "על כן" - אמר רבי אברהם - "הנני מייפץ לך לפנות לאחד מגדולי פוסקי הדור ולהתייעץ עמו".

ואגב: רבי אברהם לא רק היה מכוון להתייעץ עם גדולי ישראל, אלא במצבים מיוחדים ונדירים היה אף מייפץ להשתמש בבגד של אדם גדול כסגולה. ולדוגמא: היו שני בחורים שסטו מן הדרך הישרה ולא הועילו כל ההשתדלויות, הלך רבי אברהם וקנה כיפה חדשה להגרי"ש אלשיב זצ"ל ואילו את הכיפה הישנה שלו הלביש לשני הבחורים ובס"ד חזרו למוטב.

אגן הסהר

"ונהגין ממנו עצה ותושיה"

כשהתארח הגה"צ **רבי יעקב גלינסקי זצ"ל** אצל משפחה מסוימת, כשהיה בצרפת, תינה בפניו אבי המשפחה את צערו על בתו בת ה-14 שהחלה למרוד בסמכות ההורים וחושש שתסור מן הדרך הטובה. הוא ביקש עצה היאך לשנות את המצב כאשר נוצרה ממש "מלחמת עולם" בין ההורים לבת.

שאל רבי יעקב את הבת: "מהו הדבר שהיית רוצה הכי הרבה?" והשיבה: "אני רוצה לנסוע לארץ ישראל". קרא להורים ויעץ להם לעשות עסק עם הבת: כל פעם שהבת התגבר על עצמה להקשיב להורים, היא תרשום שורה במחברת ובכל פעם שלא תשמע להורים, היא תמחוק שורה. והסכימו כולם שביום שתצליח למלאות את כל המחברת, היא נוסעת לארץ ישראל. ועל זה חתמו ההורים והבת.

כשביקר אותם רבי יעקב בפעם הבאה, אמרו לו ההורים: בזכות המחברת, כל האווירה השתנתה בבית לטובה, וגם שאר הילדים חונכו בזכות הבת לשמוע בקול ההורים ומאז שוררים בבית השלום והשלווה עד להפליא.

מתוך מאמר

ליטול עצה מזקני הדור - חכמי התורה קודם כל פעולה חשובה וגורלית!

נלמד מהפסוק: ויקחו שני בני יעקב (פרק לד-כה)

ו**כתב רש"י** (מהמד"ר): "בניו היו ואעפ"כ נהגו עצמן שמעון ולוי כשאר אנשים שאינם בניו. שלא נטלו עצה ממנו". עכ"ל. ומסתבר שהיה עליהם ליטול עצה מיעקב לא רק מחמת שהוא אביהם, אלא גם מצד היותו זקן שקנה חכמה, כדברי חז"ל (במד"ר שמות-ג): לעולם זקנים מעמידין את ישראל. אימתי ישראל עומדין? כשיש להם זקנים שכל מי שנוטל עצה מן הזקנים אנו נכשל". ואמרו חז"ל (קידושין לב:): אין זקן אלא מי שקנה חכמה.

הגאון רבי חיים קנייבסקי שליט"א כותב (בספרו **אורחות יושר**) כי יש הרבה פעמים שברכת החכם ועצתו מתקיימים משום שהחכם מתכוון לשם שמים. וכמו שאמרו חז"ל (במדרש שוחר טוב): אמרו עליו על רבי אלעזר בן ערך שהיה יועץ עצות ומתקיימות. אמרו לו: וכי נביא אתה? אמר להם: לא נביא אנכי ולא בן נביא אנכי, אלא כך מקובלני, כל עצה שהיא לשם שמים סופה להתקיים!

עוד כותב רבי חיים: "יש לפעמים שהברכות והעצות מתקיימות בזכות השואל, שמאמין באמונה שלימה שדברי חכמים מתקיימים ובזכות אמונה זו באמת מתקיים. ואם לא היה מאמין בזה בלב שלם, באמת לא היה דבר החכם מתקיים בו. ודבר זה מתחלף לפי השואל. ראינו זאת כמה פעמים אצל גדולי ישראל.

"**וירא** שמים שסומך בכל דבר על החכם ושומע לו לכל אשר יאמר" - מסכם רבי חיים - "יש לו סיעתא דשמיא שנותנים לחכם בפיו מה לומר לו ועצותיו מצליחין בדרך כלל. ואשרי מי שדבוק בחכמים האמיתיים ושומע לדבריהם תמיד".

להרחיק הבנים והתלמידים מחברים רעים העלולים להשפיע עליהם לרעה!

נלמוד מהפסוק: "הצילני נא מיד אחי מיד עשיו" (פרק לב-יב)

מבאר הגאון רבי יוסף דב הלוי סלובייצ'ק זצ"ל (בספרו בית הלוי) כי יעקב אבינו התירא משני הדברים: גם מפני שפיכות דמים – אם ילחם נגדו, וגם מפני התקרבות יתירה של עשו – אם יכרות עמו ברית שלום. ומכיון ש"גדול המחטיאו יותר מן ההורגו" ביקש קודם כל: "הצילני נא מיד אחי" – מפני אחוותו של זה. ורק אחר כך "מיד עשו". שכן הפחד שצריך להיות מ"עשו" הוא בראש ובראשונה כאשר הוא "אחי" – כשיש עמו קשרי ידידות ואחוה, וככל שיותר נרחק מאחותו של עשו ונקיים "ואבדיל אתכם מן העמים להיות לי", כן תקטן הסכנה ממנו...

פחדו של יעקב מהשפעת טומאת מצרים

לא רק עם עשיו נתיירא יעקב מלהתחבר. מצינו שיעקב פחד לרדת למצרים. אף שנכסף כל כך לפגוש ביוסף בנו והקצה לו את ארץ גושן, בכ"ז פחד. עד שהקב"ה הוצרך להרגיעו: "אל תירא מרדה מצרימה" (בראשית מו-ג).

ממה היה ירא? אמרו חז"ל (פרקי דרבי אליעזר – לח) שהיה מהרהר בלבו, אך אעזוב את הארץ ששכינתו של הקב"ה בקרבה ואלך אל ארץ טמאה לתוך העבדים בני חם שאין יראת שמים ביניהם.

ותמה על זה הגה"צ רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל (באור יחזקאל): הלא יעקב עבר כבר נסיונות רבים והתגורר עשרים שנה עם לבן הארמי שביקש לעקור את הכל. ותרי"ג מצוות שמר ולא למד ממעשיו הרעים ויצא ממנו שלם בתורתו, וא"כ מה חשש כל כך ממצרים ובפרט שיתיישב בארץ גושן?!

אלא חשש יעקב מהשפעת הסביבה הקלוקלת. מהטומאה המרחפת באווירה של הארץ. וזו היא מהותה של יראת שמים לחשוש ולהזהר זהירות יתירה שמא יכשל בחטא.

שנינו במסכת אבות (פ"י משנה ט): "אמר רבי יוסי בן קסמא, פעם אחת הייתי מהלך בדרך, ופגע בי אדם אחד... אמר לי רבי, רצונך שתדור עמנו ואני אתן לך אלף אלפים דינרי זהב ואבנים טובות ומרגליות..." שאל הגאון רבי יוסף שלום אלישיב זצ"ל: מדוע הוצרך רבי יוסי בן קסמא להזכיר את הליכתו בדרך, מה זה משנה לעצם העובדה?!

ומבאר הגרי"ש כי בא ללמדנו בזה, שגם כאשר אדם גדול, כמו רבי יוסי בן קסמא, הולך בדרך, צריך הוא שמירה יתירה שלא יפגע בו איזה מסית בכל מיני הצעות מפתות, ובלבד שיעזוב את מקום התורה, ועל אחת כמה וכמה תקף הדבר למי שאינו עומד בדרגתו של רבי יוסי בן קסמא, שצריך להזהר בלכתו בדרך מכל מיני השפעות שליליות המזדמנות בדרכו!

הסביבה משפיעה לטוב או למוטב ורק לימוד התורה מגן

בפרשת במדבר נאמר "משפחות בני קהת יחנו על ירך המשכן תימנה" (ג-ט). ופירש רש"י: "וסמוך להם דגל ראובן החונים תימנה, אוי לרשע ואוי לשכנו, לכן לקו מהם דתן ואבירם ומאתים וחמישים איש עם קרח ועדתו שנמנו עמהם במחלוקתם.

דברי חז"ל נוקבים – מעורר הגר"מ שטרנבוך שליט"א (בספרו טעם ודעת) – הנה משפחת קהת היתה החשובה והקדושה מבין משפחות בני לוי, ולפיכך זכו בנשיאת המשכן לשאת את כלי השרת, ושבת ראובן נפלה לו הזכות לשכון בקרבתם. ברם היה בתרעומת ואש המחלוקת שעוררו בני לוי במשה ואהרן, כדי שתכוה גם חלקם של בני ראובן ותביאם לערער על המלוכה שנתנה לשבת יהודה.

נמצאנו למדים, מכאן מסכם הגר"מ שטרנבוך – עד כמה חשובה בחירת שכן שיהיו דעותיו והליכותיו אמונים על דרך התורה, ויוכלו להשפיע עליו לטוב, כמו שמצאנו שבני זבולון הושפעו מקרבתם ליששכר, שאם לא כן, ההנהגה בדרך הרעה בידה להשחית כל חלקה טובה, וכן מצינו אצל בני ראובן שהיו סמוכים לבני קהת הקדושים, רק מכיון שנתעוררה בבני קהת מחלוקת, היה על בני ראובן לעזוב, ולא עשו כן, לכן הושפעו עד שנאמר בהם אוי לרשע ואוי לשכנו.

ההגנה הטובה ביותר מפני השפעת הסביבה הקלוקלת – אמר הגר"ש פינקוס זצ"ל (בתפארת שמשון – פרשת וארא) – היא לימוד התורה בטהרתה. זה הדבר היחיד שהסביבה לא יכולה לפגום בו! לימוד התורה בטהרתה יש בו כזו קדושה, עד שאין לטומאה כל שייכות ונגיעה אליו! על דא נאמר "דברי תורה אינן מקבלים טומאה" (ברכות כב).

אם כן – מסכם הרב פינקוס – כשאנו חיים בסביבה שהכל ספוג בטומאה, הדרך היחידה שאנו יכולים לשמור על עצמנו, היא רק על ידי לימוד התורה הקדושה! זוהי החומה היחידה שבכוחה להגן עלינו מפני השפעתה המסוכנת של הסביבה.

האש מנצחת רק כשיש מחיצה...

הגאון רבי עקיבא אייגר זצ"ל הגיע פעם לוורשא. קבלוהו יהודי העיר בכבוד מלכים. היו בהם יהודים שלבשו בגדים מודרניים הדומים לבגדי נכרים, הגיב על כך רבי עקיבא אייגר ואמר:

אנו מוצאים כי בני ישראל נמשלו לאש כמו שכתוב (עובדיה א-יח) "והיה בית יעקב אש" ואילו הגויים נמשלו למים כמו שכתוב (שיר השירים ח-ז) "מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה". ובעצם הרי מים חזקים הם מן האש, שכן המים מכבים את האש. ואולם כל זה רק כשאין דבר שמפריד ומבדיל ביניהם אבל אם המים בכלי ואילו האש מתחת לכלי נמצא שהכלי מפסיק ביניהם, או-אז האש מנצחת את המים ומרתיחה אותם ואין המים מצננים את האש. יוצא, איפוא, כי מה שגורם לאש לגבור על המים הוא המחיצה שישנה בין המים לאש. מכאן עלינו ללמוד כי רק כאשר יש מחיצה והבדל בין ישראל לעכו"ם יכולים ישראל להתגבר על הגויים.

אמירה יפה

נסער ונרעש מהגזירה הנוראה

באחד הימים נזדעזעו שלומי אמוני ישראל בארץ ישראל, כאשר נודע להם מן השערוריה הנוראה של ה"מפגשים" בין בני נוער יהודים וערבים, שעמדו להערך בתוככי ירושלים, פרי יוזמתם של ראשי משרד החינוך הממשלתי. המפגשים טמנו בחובם סכנה מוחשית של התבוללות וטמיעה. רח"ל.

הגאון רבי יהודה צדקה זצ"ל נסער ונרעש מגזירה זו עד עמקי נפשו. תלמידים שנכנסו לחדרו, מצאוהו כשהוא מקונן, סר וזעף ברוח נכאה: "מה עושים? מה עושים?!"

הוא לא נח ולא שקט. אירגן משלחת של חכמים ספרדים עטורי שיבה, גדולי תורה ויראה, שהתייצבה בלשכת שר החינוך וניסתה לשדל אותו שיחזור בו מ"עצת בלעם" שכידוע החטיא את ישראל במזימתו השטנית.

וזאת ליהודה

קשה למחוק השפעת הרע...

סיפר הגאון רבי שלום שבדרון זצ"ל: מעשה בשני בחורים שחשקה נפשם לשמוע את אחד המרצים בתקופה ההיא... אשר אומנם רוח חכמים לא היתה נוחה הימנו, אך הבחורים חשבו שהם יצליחו להוציא את התבן מן הבר...

בדרך נסיעתם לשמוע את ההרצאה, גמרו בדעתם להכנס אצל בעל ה"לשם" לשאול לדעתו. אמר להם בעל ה"לשם" את הדברים הבאים:

"בני! דעו לכם שאם הייתם יודעים כמה שנים רבות יקח לכם למחוק את הרושם אשר נרשם על הלב מלראות ולשמוע מאדם זה. לא הייתם מעלים בדעתכם כלל וכלל לשמוע ממנו אפילו מילה אחת!"

לב שלום

לשמוח בחלקו שחננו הבורא ולא להתאוות ליותר מהנצרך לו!

נלמד מהפסוק: "כי חנני אלוקים וכי יש לי כל" (פרק לג-יא)

ומפרש הכלי יקר: כי דרך הצדיקים אפילו שיש מעט בידם, **מסתפקים בו ושמחים בחלקם, ונראה כאילו יש להם כל, אבל עשו אמר "יש לי רב", כי הרשעים אעפ"י שיש להם כל כסף וזהב שבעולם, מכל מקום נראה להם שעדיין הם חסרים. ואמנם, יש להם רב אבל לא כל צרכם, כי "יש בידו מנה רוצה מאתיים"...**

מדת ההסתפקות – שורש ותכלית עבודת ה'

כתב המאור ושמש: השורש והתכלית לעבודת ה' הוא מידת ההסתפקות, שלא לרדוף אחר המותרות. וכל זמן שאדם רודף אחר המותרות, הן באכילה ושתייה והן בשאר התאוות, קשה לו לבוא לידי התכלית האמיתית. וצדיקי הדור הם נקראים יסוד העולם כי הם במדרגת מדת יסוד אשר ע"י מעשיהם הטובים הם משפיעים כל הטובות בעולם, והם הם הצינור והשביל אשר על ידם באים כל ההשפעות וכו', והם מסתפקים במיעוט ההסתפקות ומחלקים ההשפעות וכל טוב לישראל, כמו שמצינו ברב חנינא בן דוסא, "כל העולם ניזון בשביל חנינא בני והוא די לו בקב חרובין", שמתפק במעוט.

ברעיון זה ביאר ה"מאור ושמש" את הפסוק (בראשית לב-ו) בו אמר יעקב לעשיו: "יהי לי שור וחמור... עבד ושפחה" ולכאורה: מדוע נאמר בלשון יחיד כאשר רגיל הכתוב לומר "עבדים ושפחות"? אלא משום שביקש יעקב לומר שאין לו צורך בכל מה שברכו אביו ב"טל השמים ומשמני הארץ" וכו' שהוא צרכי העוה"ז, אלא די לו בשור אחד וחמור אחד ועבד אחד ולהסתפק במעוט.

ובמקום אחר כתב ה"מאור ושמש" (שמות כה-ב) שכשאדם רוצה לבוא באמת לעבוד הבורא, צריך שתהיה לו מדרגה כזו ש"לא יאהב לקנות ממון הרבה רק צריך לחיות במידת ההסתפקות להסתפק במעוט. כי אם ח"ו יהיה אוהב כסף אזי לא יוכל כלל לעבוד ה' באמת".

המסתפק בלחם ומים מונע מעצמו חולאים רבים

דרשו חז"ל בגמרא (ב"ק צב:) על הפסוק (שמות כג-כה) "וברך את לחמך ואת מימך" - זו פח במלח וקיתון של מים. מכאן ואילך [אם אכל את פתו בבוקר] "הסרותי מחלה מקרבך" [לא ידע כל חולי]. עוד אמרו (שם): תנא, "מחלה" זו "מרה" ולמה נקרא שמה מחלה ששמונים ושלשה חולאים יש בה [כמספר גמטריית "מחלה"] ואת כולן [את כל החולאים הללו] פת במלח שחרית וקיתון של מים מבטלין.

מבאר הגאון רבי יהונתן אייבשיץ זצ"ל (בספרו **יערות דבש** ח"א דרוש ו) כי הכוונה בזה למדת ההסתפקות. ומלמדים אותנו חז"ל שלא יבקש אדם מעדנים ותענוגות, ברבורים ובשר שמן ויין רקח עסיס רימונים, כי אלו מביאים לידי מחלה וצער ודאגה, ויגון ותוגה, והמזיקים שולטים בו. אבל מי שמרגיל עצמו לאכול לחם ולשתות מים ומסתפק בזה יתחזק כוחו וימנע מעצמו חולאים רבים.

אומרים על הגה"צ רבי ישראל סלנטר זצ"ל שהיה רגיל לומר: "מה שחסר לי בבטחון אני ממלא בהסתפקות" והסביר הגאון רבי **יעקב קמנצקי** זצ"ל אמרה זו בדרך משל (מובא ב"מחיצות רבינו"): אדם צריך סכום מסויים לפרנסתו, אבל אין בטחונו חזק כל כך עד שיאמין שהקב"ה יספק לו את כל הסכום הזה, ולפי ראות עיניו הוא מדמה שהקב"ה יזמין לו סכום פחות מזה, אם כן, צריך הוא להרגיל עצמו להסתפק בסכום הפחות.

השל"ה הק' כותב: אל יהי אדם נבהל אחר הממון לבקש תחבולות איך יאסוף, ואז מפריד עצמו מחיי עולם הבא הוא עסק התורה תורת אמת "חיי עולם נטע בתוכנו", וציונו להגות בה יומם ולילה. אמת כי טוב תורה עם דרך ארץ, אמנם התורה תהיה עיקר. וכי ירחיב ה' את גבולו ונתן לו עושר בלי טורח גדול, יראה שלא יהיה בבחינת "עושר שמור לבעליו לרעתו" ח"ו, רק יראה תמיד לעשות צדקה וחסד כפי הברכה אשר ברכו ה', ואל יתגאה בעושרו ח"ו, כי אש היא עד אבדון תאכל. אדרבה ואדרבה, יותר יהיה נכנע לפי השי"ת, ויאמר קטנתי מכל החסדים ויעשה רצון קונו.

מסתפקים במועט ושמחים בחלקם

נוהג היה הגאון רבי חיים מוולוז'ין זצ"ל להקריא לתלמידיו מכתב מענין שהיה שמור אצלו, אותו שלח הגאון בעל הב"ח לחתנו בעל הס"ז וזה לשונו: "זיכני השי"ת לעשות בגד חדש של קיץ לכבוד יו"ט, ונחסר לי לגמר מלאכתו איזה סך, וידוע לך שיש לי אצלך ארבעה זהובים והמה נצרכים לי כעת. לכן אבקשך שתשלחם לי, ומהארבעה זהובים תתן ששה גדולים לזוגתך היא בתי תחיל, לקנות אגוזים ליו"ט לשמח לבבה".

בכל עת שהקריא רבי חיים את המכתב, היו עיניו זולגות דמעות, באומרו כי מכאן יש להתבונן ולראות עד כמה למדו גאונים אלו תורה מתוך עוני ודחוקות, והיו מסתפקים במועט ושמחים בחלקם.

אבי הישיבות

הפליטים קודמים...

בתקופה שאחר השואה, היה עסוק כ"ק האדמו"ר מקלויזנבורג זצ"ל לשקם את הנפשות ההרוסות, ברוחניות ובגשמיות, ולהקים מוסדות לשארית הפליטה. במשך כל ימות השבוע לא הפשיט את בגדיו מעל גופו. במנעלים קרועות של חייל ה"ווערמאכט" עשה את נדודיו, כשהוא מסרב בתוקף להצעת מקורביו, שיזמינו בעדו מגפיים חדשות ונוחות "כאשר יזמינו בעד כל הפליטים נעלים חדשות, יעשו גם עבורי..." - אמר.

לבסוף הערים עליו איש ממעריציו, ר' משה אליעזר איינהורן ז"ל, אשר הזמין ורכש עבורו נעליים משובחות אצל סנדלר מומחה במינכן. נכנס האיש אל חדרו בלאט לפנות בוקר, כשהרבי נרדם לאונסו ועיניו נעצמו לשעה קלה, וסילק משם את מנעליו הקרועות, הציב במקומן את החדשות.

כשהקיץ הרבי התמרמר מאד על שלקחו ממנו את הנעלים הישנות, אולם שוב לא היתה לו ברירה, והוא נעל במקומן את החדשות...

לפי האש

אין צורך ב"ארמון" גדול...

ה"בית" בו נכנס הגאון רבי מיכל יהודה ליפקוביץ זצ"ל להתגורר אחרי נישואיו היה צריך עץ שהיו בו שני תדרים. רבי מיכל יהודה טען שאין לו צורך ב"ארמון" כל כך גדול... על כן בחדר אחד בצריף התגורר הוא ומשפחתו, ובחדר השני איכסן שלושה בחורים משיבת פוניבז' (הלא הם הגאון רבי גרשון אדלשטיין שליט"א ואחיו הגאון רבי יעקב שליט"א ובחור נוסף בשם בסר).

הצריף היה פרוץ לגשמים ובכל ימות החורף נפרשו בו ניילונים לקבל את הגשמים, במושגים של היום זה היה אולי מוגדר כמחסן ולא כבית דירה. כעבור מספר שנים הגיע לידיעת אחיו באמריקה שהוא גר בצריף כזה, והוא שלח לו כסף כדי שיקנו דירה. נו, הגיע הזמן...

אך דא עקא, שבאותה עת התחתנה בת יתומה קרובת משפחתו, ולזוג הצעיר לא היתה קורת גג. נמנו רבי מיכל יהודה והרבנית שראוי שהכסף ישמש את הזוג הצעיר... (גדלות שנמדדת באותה מידה להרבנית שכידוע אשה היא עקרת ביתה, והשתוותה לבעלה הגדול בהכרה מה עיקר ומה הוא הטפל...) כאשר נשאל מה יהא איתו, השיב: ב"צריף הזה אפשר לחיות עד זקנה ושיבה..."

כאשר שמע האח שכך נעשה, התאמץ ושלח חצי סכום שראוי לרכוש בו דירה. רבי מיכל יהודה קיבץ על יד, ובמשך ארבע שנים נבנה הבית אריח על גבי לבנה עד שהושלם הבנין. לפי חשבון השנים, הם גרו בצריף כשש עשרה שנה. אבל הבית החדש נבנה על אדני הישן. בית של "מיעוט תענוגות".

מתוך מאמר

זמי כעמך ישראל

בין איש לרעהו – סיפורים בני זמננו

לתת !

מדבריות פקיסטן, אי שם.

המלחמה האכזרית בין אירן לעירק מתנהלת במלוא עצמתה, ולהזכירכם אנו עדיין בשנות השמונים (למניינם). משאיות צבאיות מסתובבות בערי אירן וחוטפות גברים לצבא השיעי. ה'חטופים' יעברו טירונות מזורזת שתארך שבוע בלבד, ואזי יושלכו כבשר תותחים לשדה הקרב מול סדאם חוסיין.

קבוצות ענק מתארגנות לבריחה מהמדינה, בכל אמצעי אפשרי. אביו של "ד.ש." ממשכן את ביתו כדי להשיג את 5,000 הדולרים שנדרשים כדי להימלט. הכסף יועבר למתווכים, ובהמשך עוד יש להוסיף "בקשיש" לכל שוטר בדרך...

המסלול יהיה ארוך - מאיראן למדבריות פקיסטן, משם לאתונה, ורק משם לישראל.

באחד ממעברי הגבול בפקיסטן רודפים אחר הקבוצה שוטרים מקומיים, ואף יורים בהם. כמובן מאליו הם משליכים את רכושם ונמלטים למדבריות החמות של פקיסטן למסע שנמשך שלושה ימים מלאים, בחום של תמוז. "נותרנו ללא אוכל וללא שתייה כלל. שלושה ימים של הליכה רגלית מתישה ללא טיפת מים".

לימים - יבין ד. - הימים הללו קבעו את גורלו כחולה כליות. ההליכה המאומצת בתנאים הקשים, ההתייבשות, פגעו בכליות פגיעה בלתי הפיכה. לא ארץ זמן רב מאז עלייתו המאושרת ארצה, כאשר התבשר שעליו להזדקק לטיפול דיאליזה קבועים.

במשך שבע שנים קיבל טיפולי דיאליזה עד שלפני כעשרים שנה בוצעה בו השתלת כליה מוצלחת. כאן התחילו השנים הטובות של חייו ששוב נגדעו בעקבות תאונה. הוא חזר להיות מטופל בדיאליזה למשך שמונה וחצי השנים הבאות.

* * *

ר"ח כסלו, תשע"ד.

בבית החולים 'בילינסון' הובילו אחים את הרב אברהם שפירא לחדר הניתוחים. הוא לא היה חולה, אלא בריא "פרפקט" במאת האחוזים - כפי שעלה ממגוון הבדיקות

שבוצעו בו במהלך החודשים הקודמים. הוא פשוט התכוון לתרום אחת מכליותיו עבור ד.

"נשארתי לבד בחדר ההמתנה. קיבלתי זמן לעצמי בלבד. אפילו אשתי לא נכנסה איתי. בחרתי לנצל את הזמן הזה לאמירת 'ברכי נפשי'. זהו פרק של הודאה, והרגשתי מודה. רציתי להודות להשם על שזיכה אותי ואפשר לי לעשות את הצעד הזה. לא כל אחד זוכה להיות מן הנותנים. לא כל אחד זוכה".

מאז ההשתלה - שבוצעה בתיווך ארגון 'מתנת חיים' - הפכו השניים לידידים בלב ונפש. כאשר מתבקש ד. לשחזר את המפגש הראשון ביניהם, הוא אומר:

"המפגש הראשון? קשה לקרוא לזה "מפגש" כי הוא התחבא ממני - תוצאה של עדינות נפש... אבל הבנתי שבדרך כלל זה כך, המפגש הראשון טעון, מורכב. בהמשך כבר באמת יכולנו להיפגש, לשוחח... התרגשתי אז מאוד ופשוט לא ידעתי מה לומר לו. התמלאתי בדמעות (ושחלקן, כך מסתבר, נותרו בעיניו המלוחלחות עד לרגע זה...). מה יכולתי לומר, מלבד להודות לו? מלבד לברך אותו בכל הברכות שבעולם?!"

אחרי שנים ארוכות של סבל בא אדם, צדיק, להציל אותך. והוא לא תורם לך כסף או זמן אלא ממש חלק מעצמו! למען האמת אני עדיין לא מעכל שזה התרחש במציאות, עדיין מתקשה להאמין שהנס הזה קרה לי! המתנתי לא פחות משמונה וחצי שנים, והתור היה ארוך ארוך...

* * *

מי כעמד ישראל! ארץ ישראל הוא אחד המקומות בעולם, בו התור להשתלת כליה הוא מהקצרים ביותר אך ורק בזכות היותנו עם של נתינה.

ראה השם והביטה, מה בין בני לבן חמי: כיצד נוכח הרצחנות הישמעאלית שכל תאוותה להמעיט בחיים, מקדישים כאן אנשים חלקים מגופם למען הזולת. ללא תמורה! וללא ציפייה לתמורה. נתינה לשם נתינה. מי כעמד ישראל!

יעלו המעשים הנאצלים האלה וימליצו טוב בעד כל עם ישראל!

היית מעורב בסיפור שקשור לבין אדם לחבירו? שמעת ממקור ראשון?

ספר לנו עכשיו! פקס: 077-7671812 דוא"ל: ahavemet@012.net.il